

SOS

Még az avasító álgász gyanúja esetén is vigyázni kell a mindig-rakoncátlan testnedvekkkel, síráskor ne bugyogjon elő az émelyítően álságos hömpölygést imitáló vér, mert nincs az a rafinált vegyszeres varázslat, amivel még egyszer eltüntethetők az önmagukkal dicsekvő nyomok, vagy másba pumpálható az így kialakuló értékvesztett élet, nincs az a túlra vezető furfangos furat, mely megértően felvehetné és csendesen, ízlésesen elvezethetné azt, ami többet ér még annál a főbiákkal elrontott galambéletnél is, amit a tenger elvégtelenedésétől másnapos kétéltű ember kioltott, mikor rálőtt a Noé által semmibe küldött madárra, ...mert ma, a visszavonhatatlannak tűnő fogyatkozás napján, amikor angyalszarak puhulnak, ördögszárnyak fakulnak, még nem készülhetünk fel arra, hogy minden kedves illat végleg visszaszívódik, a virág, ártatlanságában, embert szagol-tép-tapos, a fény, mint egy régi reklámban, cirokseprűvel és porszívóval takarítható mocsokként gyűlik a szétvert szoba sarkaiba, ahonnan hiába próbálsz reszketegen, reménykedve kibogozni a pókhálóba feszített éjszakából az egyetlen éltető morzsát...

...pedig az utolsó csepp, amivel leöblíthetnéd, már megállíthatatlanul gördül fel-felé, és nem lehetsz ott, hogy felidd.

Hogy' feledd?

Daru

Fene se érti, miként képes egy pálinkától büzlő gépkezelő tévedés nélkül kiszúrni a tömegben megbúvó csendes szerelmeseket, hogy aztán a rideg, fertőzésekkel terhelt kampót bal lapockájuk alá döfve, a kíváncsiskodókra vért fröcskölve, kiemelje, és a Gyűjtőbe helyezze őket, hová üresszívűek nem juthatnak, a foszladozók nem vágyhatnak, az elapadók pedig nem mernek vágni, ...csak az ismeretlennek remélt megbízó tudja, mi célból halmozódik egyetlen helyen a szépség és a gyönyör furcsa összetételű maradéka, amit nem is olyan régen még nyilvános megszegényítések közepette pusztítottak a kellemes modorúnak mondható, festőien tar fejű, öltönyös keretlegények, kik egyszer csak beültek szolgálati autóikba, és kioldott biztonsági övvel, részegen elhajtottak valahová az Isten Gerincferdüléses Háta mögé, ahonnan, ha van Isten, nem jönnek vissza, ...egyesek azt mondják, hogy az utolsó kanyarokban kiégett lányokat és szűzies asszonyokat ragadtak magukkal, hogy „ott” is legyen kit kényeztetésre kényszeríteni, mások azt suttojják, hogy, a rítusokkal szembeni örök érzéketlenségük ellenére, rituális öngyilkosságot követtek el, néhányan pedig jobban félnek, mint valaha, s akár a Lélekkufárok terén is maguk alá vizelnek ijedtükben, ha rájuk vetül egy angyalárnyék, mert őszintén

nem-hisznek abban, hogy a rossz elmúlhat, sőt, a Gyűjtő belsejét is óriási darálónak képzelik, s igyekeznek úgy sétálni, hogy a falloszként meredő kémények bodorodó füstjéből szagmintát nyerve okot találjanak a halálra, amin túl valami újjászületésmentes, rózsailatúan gyermeki, mégis bővérűen erotikus kéjvilágot bátorkodnak sejteni, anyatejzuhatagokkal, és mindig síkos, mosollyal hívogató testnyílásokkal, mikben bármikor lehet mártózni, és szabad lankadatlan meredezni, amint arról egy születésétől fogva fogatlan vénasszony, az utolsó nyugalománú örömsztó dalol, valahol a lerombolt kerület egyik épen maradt imaházának hugyos kapualjában, ahol már leánykora rekkenő nyarán elapadt a falikútból csordogáló vörösbor, és a dögszagú falragaszok szövege magától változik giccses, szerelmes verssé, minden holdvilágos éjjelen, mióta megtörtént az elképzelhetetlen...

